

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: D.S.K. spol. s r.o.**, se sídlem Lisabonská 2394/4, Praha 9, zastoupené JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2010, č. j. 5882/10-1200-505957, ve věci dodatečného platebního výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 3. 2011, č. j. 15 Af 74/2010 - 56,

t a k t o :

Kasační stížnosti se odkladný účinek **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2010, č. j. 5882/10-1200-505957. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Teplicích (dále jen „správce daně“), dodatečnému platebnímu výměru ze dne 1. 12. 2009, č. j. 164348/09/210913505526, kterým byla stěžovatelce dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2007 ve výši 559 680 Kč a současně jí vznikla povinnost uhradit penále ve výši 111 936 Kč. Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti požádala rovněž v části V. kasační stížnosti o přiznání jejího odkladného účinku.

Kasační stížnost podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se při posuzování daného návrhu o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zaměřil na zkoumání, zda stěžovatelka v návrhu na odkladný účinek uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nenahraditelné újmy. Tento neurčitý právní pojem byl již Nejvyšším správním soudem vyložen, např. v usnesení ze dne 5. 10. 2004, č. j. 6 Afs 25/2003 - 59, publikovaném na www.nssoud.cz, a to tak, že „*nenahraditelná újma, která by stěžovateli při výkonu nebo jiných právních následcích rozhodnutí mohla vzniknout a jež je základní podmínkou pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musí představovat výjimečný a závažný stav, který již nelze v dalším běhu času nijak odčinit*“. Jelikož důvody možného vzniku nenahraditelné újmy jsou vždy subjektivní, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele, je proto logické, že v řízení o přiznání odkladného účinku nese břemeno tvrzení právě stěžovatel, a nikdo jiný nemůže jeho tvrzení nahradit. Tyto důvody jsou také závislé na skutkových okolnostech posuzovaného případu, přičemž Nejvyšší správní soud je povinen podle ustanovení § 73 s. ř. s. je v těchto intencích i zkoumat. Zdejší soud však není povinen ani oprávněn tyto skutečnosti sám dovozovat (shodně viz usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 10. 2003, č. j. 52 Ca 9/2003 - 144, publikované pod č. 87/2004 Sb. NSS).

V dané věci stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku, který je součástí podání kasační stížnosti, vyjádřila pouze to, že návrh podává vzhledem k tomu, že jí může hrozit daňová exekuce. Žádné další konkrétní důvody, proč by měl Nejvyšší správní soud vyhovět jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku, neuvedla. Nespecifikovala ani jaká újma jí má být v případě nevyhovění způsobena.

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není odkladným účinkem vybavena ze zákona a Nejvyšší správní soud jej může přiznat pouze na návrh, je nutno, aby byl návrh na přiznání odkladného účinku řádně odůvodněn. Měl-li by být návrh stěžovatelky úspěšný, musela by svými dostatečně věrohodnými a přesvědčivými tvrzeními obsahově naplnit právní pojem nenahraditelné újmy. Stěžovatelka však ve svém návrhu nepředestřela, jakým způsobem se v jejím případě konkrétně výkon rozhodnutí žalovaného projeví a jaké konkrétní neodčinitelné důsledky to způsobí. Absence těchto důvodů a vysvětlení, proč by měl zdejší soud návrhu vyhovět, zabraňuje Nejvyššímu správnímu soudu návrh ve prospěch stěžovatelky posoudit. Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že není povinen ani oprávněn tyto skutečnosti jakýmkoli způsobem sám vyvozovat z celkového obsahu kasační stížnosti či snad z předloženého správního spisu.

Na základě výše uvedených úvah tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka ve svém návrhu neosvědčila ve smyslu § 73 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s., skutečnosti, které by potvrzovaly možnost vzniku výjimečného a závažného stavu, který by již nebylo možno v dalším běhu času nijak odčinit. Proto jejímu návrhu na přiznání odkladného účinku nevyhověl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu